

บทที่ 7

ลักษณะการปักครองอาณาจักรของชาติตะวันตก ลักษณะการปักครองของสเปนในฟิลิปปินส์

เป็นได้สำหรับการปกครองแบบศักดินาสามิภักดีมาใช้ในฟิลิปปินส์ ก่อระบบเนื่องจากมีชนชาติ (Encomienda) โดยการแบ่งที่ดินออกเป็นเขต ๆ มีหัวหน้าเขตรับผิดชอบก่อ Encomiendoro ทำหน้าที่เรียกเก็บภาษีจากไร่นา ค่อนมาสเปนได้พยายามทำให้ชาวพื้นเมืองมีความรู้สึกว่าตนเป็นชาวฟิลิปปินส์ร่วมกัน โดยการเปลี่ยนแปลงสภาพของราษฎร์ให้อันเป็นสถาบันการปกครองตั้งเดิมร่วมกันเข้าเป็นอ่าเภอที่เรียกว่า พูบilo (Pueblo) มีนายอ่าเภอ (Gerbona der cillo) เป็นหัวหน้าปกครองและบังคับบัญชา และรวมอ่าเภอต่าง ๆ เข้าเป็นจังหวัด (Abcaldia) มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปกครองใช้อำนาจบริการ และตุลาการซึ่งอยู่กับเข้าหลวงใหญ่ (Government General) ซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด และเป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์สเปน

การปกครองของสเปนในลักษณะนี้ ไม่ได้อ้างอิงสร้างทางสังคมและการปกครองด้วยเดินของพ็อดิปปันส์ นารังไก อังคจอยู่ แต่สเปนได้ปฏิรูปเสียใหม่ โดยให้เป็นหน่วยปกครองท้องถิ่น (Local self - government unit) ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดขององค์กรทางการเมือง ซึ่งแต่ละบ้านรัง ใจจะกำหนดให้มีครอบครัวประมาณ 50 ครอบครัวเท่านั้น ตัวแทนจึงคาดผู้ปกครองบ้านรัง ใจอังคจอยู่ เมื่อมีมติเดิน แต่เปรียบตัวแทนจะเป็น Cabaza ตัวแทน Cabaza นี้จะเลือกจากรายอุตสาหกรรม ใจอังคจอยู่ ในตัวแทนจะคราวละ 3 ปี (เดิมเป็นตัวแทนถาวรสหภาพ) มีหน้าที่จัดเก็บภาษีอากรให้ กับสเปน แต่ไม่ได้รับเงินเดือน อย่างไรก็ตามสเปนได้ให้อิสติทช์แก่ Cabeza ที่จะดูแลองค์กร กรรมสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวคนเดียวเมืองไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดินทำให้เกิดชนชั้นราชาที่คิดขึ้น ซึ่ง พวกนี้มีโอกาสศึกษาเล่าเรียน และมีสิทธิ์เข้ารับราชการได้ พวกนี้จึงได้มีบทบาทในการในการ เมืองของพ็อดิปปันส์ต่อมา

ในการปกกรอง ชาวพื้นเมืองไม่มีส่วนร่วมในการปกกรองคนเชื้อต่างด้าว จ้าราชการดำเนินการสืบคดี ทั้งวนไว้สำหรับชาวต่างด้าวที่มีการครอบครองในวงราชการ และชาวพื้นเมือง

ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการปกครองและการศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีคดีฟ้องร้องระหว่างสเปนและชาวพื้นเมือง ชาวสเปนมักจะชนะคดีเสมอ

ในด้านสังคม

สเปนได้แยกฐานะของชาวสเปนออกจากชาวพื้นเมือง และมีฐานะเป็นชั้นสูง ที่ได้รับอภิสิทธิ์ต่าง ๆ หนึ่งชาวพื้นเมือง เช่น การศึกษา สเปนได้สร้างมหาวิทยาลัยตามแบบอยุธยาในปี ก.ศ. 1619 เพื่อให้เป็นสถาบันการศึกษาของลูกหลวงสเปน นอกจากนี้สเปนได้จัดตั้งโรงเรียนหลายแห่งในระดับประถม นักขัม แตะอาชีวศึกษา โดยเก็บค่าเล่าเรียนสูง ทำให้ชาวพื้นเมืองไม่มีโอกาสได้สั่งบุตรหลานเข้าศึกษาได้ นอกจากนี้ชั้นสูงและชาวบุญไร้ สเปน เก่านั้น พากนี้นักจากจะได้อภิสิทธิ์ทางการค้าและการศึกษาแล้ว ยังมีอภิสิทธิ์ทางเศรษฐกิจ โดยรับยกเว้นภาษีบางประเภท มีส่วนร่วมในการบริหารราชการ และมีส่วนร่วมในการเมือง อย่างไรก็ตามสเปนได้อันดับที่จะให้มีการแต่งงานระหว่างชาวสเปนและชาวพื้นเมืองได้โดยไม่ติดกัน และทำให้เกิดลูกผสมที่เรียกว่า Mestizo ซึ่งระหว่างชาวสเปนกับชาวพื้นเมือง พากลูกผสมนี้นับวันจะมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นชั้นกลางในสังคม ทำให้ชั้นทางสังคมในสเปนประกอบจะมี 3 ชั้นขึ้น คือ

1. ชั้นสูง ได้แก่ พากที่มาจากการให้หนี้เชื้อหนี้ หรืออิเกนเซียนที่คือ พากสเปนและชาวบุญไร้ อีก 1 ที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทย พากนี้จะทำหน้าที่ปกครองบ้านเมืองและผูกขาดการเข้ารับราชการ

2. ชั้นกลาง ได้แก่ พากลูกผสมระหว่างชาวต่างชาติกับชาวพื้นเมือง เป็นชายเรียกว่า Mestizo เป็นหญิงเรียกว่า Mestiza มีโอกาสได้เข้ารับราชการ แต่ในชั้นต่ำ

3. ชั้นต่ำ ได้แก่ ชาวพื้นเมือง เรียกว่า Indio พากนี้จะแยกปักษ์ทางภาษาได้การควบคุมของสเปน

การที่สเปนเข้ามาจัดการ ปักษ์ทาง ทำให้เกิดเจ้าของที่ดินขนาดใหญ่ขึ้น ได้แก่ พากชุมนาทที่ร่ำรวย และหัวหน้าเผ่าชาวพื้นเมือง พากชาวนาหรือชาวพื้นเมืองไม่มีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดิน ต้องเช่าที่ดินเพื่อทำนา ทำไร่

ทางด้านเศรษฐกิจ สถาปนาได้มาตราการ 2 ระบบมาใช้คือ

1. ระบบโปโล (Polo System) กำหนดให้ชาวพื้นเมืองยกเว้นหัวหน้าหมู่บ้าน และอุกกาชหัวหน้าหมู่บ้าน จะต้องอุทิศแรงงานให้แก่ทางราชการเมื่อต้องการใช้ ปรากฏว่าระบบนี้ใช้ไม่ค่อยได้ผล เพราะเมื่อทำงานให้แล้วไม่ได้รับค่าตอบแทน ได้แต่ข้าวปลาอาหารพอภินไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

2. ระบบวันตลาด (Vandala System) กำหนดให้ชาวพื้นเมืองขายสินค้าให้กับทางราชการ โดยทางราชการจะจ่ายค่าตอบแทนเป็นเงินหรือถุงธงชาติ ซึ่งตอบแทนได้น้อยมาก เมื่อเทียบกับสินค้าที่ชาวพื้นเมืองขายให้โดยเหตุนี้ ซึ่งทำให้ชาวพื้นเมืองประสบความอดอยากและโศกภัยได้เจ็บ เพราะสเปนปักครองโดยไม่เอาใจใส่กับสวัสดิภาพของชาวพื้นเมืองเลย

การจัดการเศรษฐกิจของสถาปัน ทำให้มีการปลูกพืชผลเพื่อการค้า เช่น น้ำตาล ยาง ฯลฯ และสินปัน สถาปันไม่โปรด พลิปปินส์ให้ขาดอื่น ๆ เช่นมาทำกรังค์ ทำให้นานาชาติก่อ叛และเหมือนญี่ปุ่น สมัยไคโกราวะ จะมีชาวต่างชาติที่เข้ามาติดต่อค้าขายบ้าง เช่น ชาวจีนที่เข้ามา โภชนาศินค้าพวกผ้า ไหม เครื่องเคลือบและสินค้าอื่น ๆ เช่นมาแลกกับเครื่องอยุนจากเม็กซิโก ต่อมาก็มีชาวจีนเหล่านี้ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานในมนต์คา แต่ในไม่ช้าก็ถูกเป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งอยู่รวมกัน แยกออกจากชาวพื้นเมือง เพศของคนจีนเรียกว่า เปเรชัน (Parian) ประกอบกิจการค้าทุกประเภทและคุ้มการขายส่งในพลิปปินส์ ทั้ง ๆ ที่สถาปันได้พยายามตรวจสอบควบคุม ในราชสันติปี ก.ศ. 1593 - 1815 ได้เกิดการค้าระหว่างพลิปปินส์กับเม็กซิโก เรียกว่า Galleon Trade อย่างง่ายให้การดำเนินการของรัฐบาล หากพ่อค้าเอกชนถูกห้ามไม่ให้ทำการค้าระหว่างอาณาจักรทั้งสอง เพื่อมิให้การแข่งขันที่จะทำลายการค้าของสถาปัน โดยให้เรือของรัฐบาลสถาปันท่านนั้นที่เด่นไปกว่าระหว่างอาณาจักรทั้งสองได้ ซึ่งมีเพียงปีละ 2 ลำ เท่านั้น ชาวสถาปันในอาณาจักรและข้าราชการท่านนั้นที่มีสิทธิจะส่งสินค้าไปกับเรือสินค้าเหล่านี้

ขอห้ามของรัฐบาลสถาปันไม่สามารถจะบังคับให้พ่อค้าเอกชนปฏิบัติตามได้ พวกรพอค้าไม่ยอมรับถือและทำการค้ากันเม็กซิโก น้ำความมั่งคั่งมาถึงพ่อค้าและข้าราชการของสถาปันสุดท้ายไม่ได้สร้างความร่ำรวยมาถึงรัฐบาลสถาปัน ทำให้สถาปันหันมาพัฒนาเศรษฐกิจภายในของพลิปปินส์ เพื่อที่จะไม่ต้องพึ่งกิจการค้าแบบ Galleon อีกต่อไป ในปี ก.ศ. 1781 ข้าหลวง Jose de Bascoy Varigas ได้จัดตั้ง The Economic Society of Friends of the country เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ ปรับปรุงเกษตรกรรมและเปิดเหมืองแร่ และได้ทำการทดลองปลูกพืช เช่น อ้อย ยาง ฝ้าย สิ้อมค้า กระเจรษ ฯ กาแฟ ซึ่งแรงงานในการเพาะปลูกที่ได้จากชาพื้น

เมืองนี้ผลทำให้พิลีปินส์กลับเป็นแหล่งผลิตชาทูบและชาอู่หลงใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในปี ก.ศ. 1821 ที่ได้ประกาศเปิดให้นานาชาติเป็นเมืองท่าค้าขายระหว่างชาติ ไม่ใช่เฉพาะแต่ชาวจีน ชาวสเปน และชาวละตินอเมริกาเหมือนเมื่อก่อน เป็นโอกาสให้อังกฤษ ฝรั่งเศส และตัดช์ เข้ามาค้าขายได้ ทำให้หนูเกาะฟิลิปปินส์เจริญรุ่งเรืองมาก และประชาชนได้มีโอกาสสืบเห็นความเป็นไปของโลกภายนอก

การปักครรภ์ของอดีตั้นค้าในยุคโอลิมปิก

การปักครองของซอสันดาในระยะแรก คือระยะที่บริษัทอินเดียตะวันออกอังกฤษมีบทบาทอยู่นั้น ซอสันดาได้ทำการปักครองทางชื่อน คือปัจจุบันให้ผู้ปักครองพื้นเมืองทำการปักครองต่อไป ซอสันดาซึ่งเป็นเครื่องดื่มในกฎหมายและชาติประเพณีของพื้นเมืองที่เรียกว่า Adat อุญซอสันดาเพียงแต่รักษาผลประโยชน์จากการค้าของคนเท่านั้น โดยตั้งหน่วยงานเข้าไปติดต่อกับสุดต่ำแต่ละรัฐ เท่านั้นคือ สุดต่ำนั่นมีสัญญาอยู่กับบริษัทอินเดียตะวันออกในการส่งผลิตภัณฑ์ พวกสุดต่ำที่ไปถึงบังกลาพื้นเมืองอิทธิหนึ่ง เมื่อบริษัทอินเดียตะวันออกสั่นของบริษัทและปัจจุบันเรื่องความเป็นอยู่ของคนพื้นเมือง ทำลายการคือรับปั้นของเจ้าน้ำที่ตั้งที่ ทำให้ค้าขายเริ่มขัดการปักครองคนพื้นเมืองบนเกาะ爪哇ย่างจริงจัง พอดีเกิดสงครามไมเลียนในญี่ปุ่น ซอสันดาหกอยู่ใต้อิทธิพลของฝรั่งเศส ซึ่งก่อตุลาจักรีให้เข้ามาขัดการปักครอง爪哇ในระยะปี ก.ศ. 1811 - 1816 โดย Sir Thomas Stamford Raffles ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลอังกฤษให้เป็นผู้ดูแลผลประโยชน์ทางเดินทางมุ่งทางอินเดียตะวันออก และแทนน้ำเสียง แพทย์เพลต เมื่อเข้ามาที่ได้สร้างตัวพันธุ์ภาคอันดิกับบรรดาผู้ปักครองของรัฐที่งดงามบนเกาะ爪哇 โดยสนับสนุนให้สุดต่ำจากรัฐต่าง ๆ ที่สูญเสียอำนาจไปสมัยที่มาเริ่มต้นปักครอง ได้ริบบอนอำนาจของสุดต่ำลง โดยการแบ่งที่ดินเป็นเขต ๆ มีหัวหน้าเขตครับดู ขอบเพื่อจัดตั้งอำนาจของสุดต่ำ รวมทั้งการคาดที่เข่นกัน มีการตั้งศาลตามแบบซอสันดา โดยไม่เกี่ยวกับสุดต่ำเหมือนเมื่อก่อน เมื่อแรฟเฟลต์เข้ามาจึงได้รับการต้อนรับอย่างดีจากพวกสุดต่ำ มีสุดต่ำบางรัฐเหมือนกันที่ต่อต้านอังกฤษ เช่น สุดต่ำแห่ง jogjakarta และสุดต่ำแห่งสุราบายาดา

(Surakarta) แต่ก็ถูกอังกฤษบุราบ้าได้ จึงก่อตุยษามารดของชาติอินโดนีเซียให้หัวการชรา และเกาไก๊ เคียง เช่น ป่าลีนบังในสุมาตรา เกาะมานูรา (Manura) นาห์ตี และตอนล่างของกาบอร์เนีย

แรฟเพลตได้เข้ามาจัดการ การปกครองหมู่เกาะอินโดนีเซียเด็กต่างไปจากขอสันดา ที่เด็กระบบสูญเสียการค้า เปิดโอกาสให้คนพื้นเมืองและพ่อค้าหางานได้อย่างเสรี เด็กบังคับแรงงานคนพื้นเมืองมาเป็นชาวคนพื้นเมืองหางาน และใช้วิธีเก็บภาษีเป็นเงินตราแทนการเก็บภาษี เป็นผลิตผลหรือซื้อขายเป็นผลิตผลที่ได้ โดยมีค่าเท่ากับ 2/5 ของผลผลิตที่ได้ในแต่ละแปลง นอกนั้นก็ลั่นระบบการค้าแบบที่ดักทัชตั้งขึ้น ประการศัคดิ์สิทธิ์แบบใหม่ขึ้น และทำการปกครองแบบของอังกฤษที่อินเดียมาร์ตี้ หลังจากนั้นไปเดือนแพ้สังฆภาน รัฐบาลอังกฤษได้ตอกยั่งขอบหมู่เกาะอินโดนีเซีย คืนให้กับขอสันดาไป เพื่อจะให้ขอสันดาเมืองทางเข้มแข็งต่อต้านการรุกรานของฝรั่งเศสได้ แรฟเพลตจึงต้องถอนตัวออกจากเกาะชราในปี ก.ศ. 1816

การปกครองของขอสันดาภายหลังปี 1816 ข้าหลวงขอสันดาคนใหม่คือ Conelis Theodorus Elout เป็นนักบริหารชาวเนเธอร์แลนด์ที่เดินทางแนวว่างที่แรฟเพลตวางเอาไว้และเป็นนโยบายที่ส่งเสริมคนพื้นเมืองให้อู่อยู่ในสภาพดีขึ้น และปรับปรุงระบบการบริหารราชการใหม่ทั้งในชาวและนอกเขตชาวโดยมีชาวเป็นจุดศูนย์กลาง และส่งคนของขอสันดาเข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองในรัฐต่าง ๆ คนพื้นเมืองที่ยอมรับนโยบายของเขาก็ดี แต่เมื่อเวลาผ่านมาหนึ่งปีในปี ก.ศ. 1820 ข้าหลวงคนใหม่คือ Van der Capellen เป็นคนค่อนข้างเกรงครัวต่อการปฏิรูปการปกครอง เขาออกคำสั่งห้ามนำไฟชาตุไรไปเช่าที่ดินหรือ ด้านภาพ เพื่อป้องกันไม่ให้ชาตุไรไปปล้น ๆ เข้ามายังหมู่บ้านของตัวเอง แต่ของคนพื้นเมือง ข้อห้ามนี้ทำให้คนพื้นเมืองขาดรายได้ และภาคีก่อเหตุ ยังเก็บภาษีที่ดินสูง และไปสนับสนุนสหต่อต้านที่ประชาชนไม่ชอบ จึงทำให้เกิดสังฆภานขึ้น (กล่าวเดิมในสังฆภานชรา) เม็ดดักทัชจะเป็นฝ่ายที่ได้รับชัยชนะในสังฆภานชรา ดักทัชต้องสูญเสียเงินทองไปเป็นจำนวนมาก รวมทั้งต้องใช้เงินไปในการปราบกบฏของพวกเบลดเย็นต่อรัฐบาลอังกฤษ ขอสันดา ทำให้รัฐบาลขอสันดาต้องหาทางเพิ่มชุมชนรายได้ โดยหัวจากหมู่เกาะอินโดนีเซีย จึงส่งบุคคลที่มีความสามารถคือ Johannes Vanden Bosch มาเป็นข้าหลวงคนใหม่ในปี ก.ศ. 1830 Bosch นำนโยบายใหม่เข้ามาใช้ในหมู่เกาะอินโดนีเซีย ระบบเศรษฐกิจวัฒนธรรม¹ (Culture System)

¹ การที่ระบบนี้ได้ชื่อว่า Culture System เพราะขอสันดาใช้หลักการสอนและสังคมเป็นเครื่องมือ ที่ใช้ส่วนแบ่งกับผู้คนที่บ้านและท้องถิ่นไม่ต้องการที่ความเจ้าของ สัน ให้พวกถือครองไปเป็นบังคับที่มีอยู่ชั่วเวลเดียว เหตุการณ์เช่นนี้มีอยู่หนึ่ง ด้วยคุณเป็นการตัดกันระหว่างสังคมและศาสนา

สำหรับระบบนี้ที่ก้าวต่อไปของการบังคับกันพื้นเมืองปัจจุบันพิชผลตามแบบเก่า แต่คักษะจะเข้าควบคุมอย่างไรดีซึ่งก่อให้เกิดความไม่สงบสุขในประเทศ ที่รัฐบาลก้าวหน้าตามอัตราส่วน 1 ใน 5 ของที่ดินในหมู่บ้านที่เข้มงวด โดยที่กันพื้นเมืองไม่ต้องเสียภาษีที่ดินเป็นจำนวนเงิน แต่เสียเป็นผลิตภัณฑ์ตามจำนวนที่รัฐบาลเรียกเก็บ ส่วนที่เหลือขายให้กับรัฐบาลในราคาก่า มีผลให้รัฐบาลออกสั่นคนมีกำหนดไว้ 664.5 ล้านกิโลเมตร

แม้ว่าการแนะนำระบบบังคับการเพาะปลูกมาให้ในอินโดนีเซีย จะนำผลประโยชน์ และสร้างความมั่นคงให้กับเนื้อที่และดินในขณะเดียวกันระบบนี้มีผลเสีย ในแง่ที่เป็นระบบเศรษฐกิจที่ทางยุทธ์ทำให้ประชาชนต้องทำงานหนัก ไม่ใช่ทำแต่การเพาะปลูกอย่างเดียว ด้วยที่ดินและแรงงานประชาชุมนาคมมาใช้ในการ生存สั่ง การบังคับแรงงานประชาชุมนาคมนั้น ด้วยการทำฝามผู้ปลูกครองพื้นเมือง ประชาชุมนาคมต้องยอมรับพึงคำสั่ง เพราะการปฏิเสธเป็นความผิดทั้งทางด้านดังกล่าวและศาสนา และประชาชุมนาคมต้องเสียภาษีที่ดินแต่ไม่มีสิทธิเลือกพิธีผลในการเพาะปลูก และส่วนแบ่งที่ได้มาบันทึกเป็นเพียงพอซึ่งอาหารเดียวครอบครัว รัฐบาลสนับสนุนจากการปลูกพืชตามความต้องการของตลาด เช่น ข้าว กะเพรา กระเทียม น้ำตาล ไม่สนใจในการปลูกข้าว ทำให้ประชาชนเกิดความอดอยาก หิวโหย เป็นเหตุให้พอกเดือนนี้ในเนื้อที่และดินที่ทำการโจรนี้ระบบบังคับการเพาะปลูกว่าเป็นระบบบังคับใช้แรงงานแบบทาส ทำให้ประชาชนสูญเสียเสรีภาพทางเศรษฐกิจ ดังนั้นหลังจากปี พ.ศ. 1872 จึงมีการจำกัดขอบเขตการใช้ระบบบังคับการเพาะปลูกและยกเลิกโดยถาวรสิ่งในปี พ.ศ. 1919.

ในปี พ.ศ. 1870 ด้วยการจัดตั้งกองทัพทางเศรษฐกิจและการเพิ่มนากเขื่อน โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วๆ ไปและชาวพื้นเมืองปัจจุบันพิชิตสั่งเป็นสินค้าออกให้โดยไม่มีการควบคุมอย่างเคร่งครัดเหมือนแต่ก่อนและได้ออก พร.บ. ที่ดิน ห้ามเจ้าของที่ดินชาวพื้นเมืองขายที่ดินให้กับชนชาติอื่น แต่ให้เช่าได้ และให้มีการถืออย่างเสรีโดยรัฐบาลถอนตัวจากการปลูกอ้อย และอุดสานกรรน้ำตาล

การใช้สิ่งที่ดินทางเศรษฐกิจนี้ ทำให้ชาวบ้านและชาวพื้นเมืองทุกคนมาก ทำให้เกิดความขัดแย้งที่มีต่อสาธารณะ ที่ดิน ห้ามเจ้าของที่ดินชาวพื้นเมืองขายที่ดินให้กับชาติอื่น ไม่ได้ต้องเป็นกรรมกรหรือข้าวนา ชาวะไว้ เนื่องจากความเชื่อถือในปัจจุบัน ที่

ต้องเสียภาษีที่ดินในฐานะที่เป็นเจ้าของที่ดิน ส่วนมากชาวตุรกีปะชาวนิ่มไม่ต้องเสียภาษีที่ดิน เพราะไม่ได้เป็นเจ้าของที่ดิน ภาษีการค้าอื่น ๆ ก็ไม่เสีย ตั้งแต่วงผู้ประทับชั่วคราวได้อ่ายเบื้องที่ รัฐบาลของล้านนาอย่างรายได้ก็ลดลงทำให้รัฐบาลลดอัตราหันมาประกาศใช้ในนาม Ethical Policy เพื่อปรับปรุงสวัสดิการของคนพื้นเมืองให้ดีขึ้น โดยมีการพัฒนาทางด้านการศึกษา สาธารณสุข เศรษฐกิจ และปฏิรูปทางการเมืองโดยยินยอมให้ชาวอินโดเนเซียเข้ามาร่วมในการปกครองตนเอง เช่น ในปี ก.ศ. 1904 – 05 กำหนดให้มีการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำที่ชื่อว่า มหาวิทยาลัยตุรกีปะชาวนิ่ม โคโนเชียร์และชาวนิ่ม และปี ก.ศ. 1906 เมืองอร์แลนด์ออก พ.ร.บ.หมู่บ้านมีชุมนุ่งหมายที่จะเปลี่ยนหมู่บ้านให้เป็นเทศบาลตามรูปแบบการปกครองของตะวันตก โดยให้อำนาจในการบริหาร กิจกรรมหมู่บ้านแก่ชาวพื้นเมืองส่วนในระดับเมือง ได้จัดตั้งสถาบันประชารชนที่เรียกว่า Volksraad

แม้ว่าดัทช์จะทำการพัฒนาประเทศกรุงศรีอยุธยาเป็นอย่างประณีต โคนีเชียบอย่างไรก็ตาม ก็ไม่สามารถยับยั้งความเคลื่อนไหวของกลุ่มชาตินิยมอินโดจีนได้

การปักครองของอังกฤษในมาลายา

การเข้ามาตั้งสถานีการค้าของอังกฤษในปีนั้น นະຄະกา แและสิงคโปร์ ได้รับการขัดขวางจากคนพื้นเมืองแต่ยังไห ในปี 1832 อังกฤษประกาศรวมสิงคโปร์ นະຄະกา และปีนังเป็น The Colony of the Straits Settlement อยู่ในความดูแลของบริษัทอินเดียตะวันออกที่แบ่งก่อตั้งมาเห็นว่าบริษัทอินเดียตะวันออกขาดความเอาใจใส่ใน Straits Settlement ทำให้การค้าตกต่ำลง ทำความไม่พอใจแก่พ่อค้าอังกฤษ และเจ้าราชการอังกฤษ Straits Settlement ในปี ค.ศ. 1867 Straits Settlement จึงโอนไปเข้ากับกระทรวงอาภานิคมของอังกฤษที่ถอนถอน อังกฤษได้ประกาศว่าจะไม่เข้าไปบุ่งเบิกบัญญัตินิดเด่นภายในกานบัญญัติ แต่การที่มีชาวอังกฤษติดอยู่ถือสัญชาติ อังกฤษเข้าไปมีผลประโยชน์ในการทำเหมืองแร่ ดีบุก และการทำการค้าอื่น ๆ มาก พวกพ่อค้าเหล่านี้คือการให้อังกฤษเข้าไปคุ้มครองผลประโยชน์ของตน จากการแข่งขันกับชาวจีนที่อยู่ที่น้ำจากศึกษาดูต้นใหม่เป็นจ้านวนมากและคนพื้นเมือง ตลอดจนสภาพการเมืองภายในกานบัญญัติ ไม่แน่นอน มีการซึ่งคิดเรื่องกันตลอดเวลาเป็นอุปสรรคต่อการค้าและ การลงทุน

ในปี ก.ศ. 1873 จากเดิมเรียกว่าองของพ่อค้าชาวจีน และพ่อค้าจังกอกถูมมากขึ้นท่าให้รัฐบาลจังกอกถูมเปลี่ยนท่าที่ ด้วยการตั้งที่ปรึกษาในรัฐมนตรี อังกอกถูมหวังว่าจะใช้ช้าเหลวอังกอกถูม

เหล่านี้จะช่วยรับความรู้นวยาต่าง ๆ โดยขอร้องให้สุดค่านวามมาตราการทางด้านการค้าให้แน่นอน เพื่อให้เกิดความสงบระหว่างชาวมาเลเซียกับผู้ที่ไม่ใช่ชาวมาเลเซียนอกจากรัฐ 4 รัฐ ซึ่งอยู่ภายใต้อาธิรักษ์ไทยแล้ว อังกฤษก็สามารถอพerto ให้สุดค่าน 4 รัฐ ในตอนกลางของรัฐที่ปรึกษาอังกฤษ ให้ที่ปรึกษาเหล่านี้จะให้คำปรึกษาเพื่อสุดค่านในเรื่องการปกครอง ภาษีอากร ยกเว้น เรื่องที่ขึ้นกับศาสนា และวัฒนธรรม ซึ่งต่อมากล่าวว่าที่ปรึกษาเหล่านี้จะได้เป็นผู้ปกครองโดยพฤตินัยทั้ง 4 รัฐ คือ เปร็อก สถาปัตย ประทัง เนกริ เช่นบิสัน

ในบรรดา vier ต่าง ๆ ทั้ง 4 รัฐ คือ เปร็อก สถาปัตย ประทัง เนกริ เช่นบิสัน ที่อังกฤษตั้งขึ้น ที่ปรึกษาประจำสำนักนี้ ซึ่งแยกกันอยู่ แต่อยู่ภายใต้การนำของสิงคโปร์ ที่ปรึกษาเพื่อจะดูแลเรื่องที่ต้องให้คำปรึกษาแบบอย่างเดียวกัน ต่อมาก็มีการตั้งสภาแห่งรัฐขึ้น ประกอบด้วย พวกราษฎร์ชั้นสูง และผู้นำของพวกที่มิใช่มาเลเซียที่มาทำการค้าในรัฐ (ส่วนใหญ่เป็นชาวจีน เพราะพวกนี้มาจากคุณเคนในอาชีวกราษฎร์ คือเชียงกง และ Straits Settlement สถานีนี้จะมีสุดค่านเป็นประธาน ภายใต้การถูกแต่งตั้งขึ้นที่ปรึกษาอีกด้วยนั่นเอง

ในปี ก.ศ. 1861 ที่ได้มีการจัดทำแบบแผนการปกครองทั่วทุกไปรษณีย์ ตามแบบที่อังกฤษได้ในอินเดีย ระบบการปกครองได้ทั้งของอุปราชและนายร่วมกัน ทั่วพื้นที่ของมาเลเซีย จัดให้เป็นข้าราชการโดยได้รับเงินเดือน อย่างไรก็ตามที่ซึ่งมีข้อกล่าวหาหากฟ้องค้าสิงคโปร์ว่าสุดค่านซึ่งมีอำนาจที่ขึ้นกับศูลกาการและการคลัง การค้า และการกฎหมายเดินค้าอีก ดังนั้น ในปี 1896 อังกฤษก็ขอร้องให้สุดค่านแห่ง 4 รัฐ รวมกันเป็นสหพันธ์รัฐ (Federated Malay Council) ทุกมุ่งหมายของอังกฤษ คือรวมอำนาจการปกครองเพื่อความสะดวกในการปกครองของอังกฤษ

แต่ละรัฐซึ่งก็มีอำนาจทางการปกครอง แต่จะต้องยอมรับการตัดสินใจของสภานัดท์ (Federal Council) ซึ่งประกอบด้วยสุดค่าน คณะกรรมการและข้าหลวงที่ปรึกษาของแต่ละรัฐ นอกจากนั้น สภานัดท์ซึ่งประกอบด้วยข้าราชการอังกฤษ ข้าหลวงใหญ่ ซึ่งมีศูนย์กลางการบริหารอยู่ที่ กัวลาลัมเปอร์ ในเนกริ เช่นบิสัน ต่อมาปี 1909 สภานัดท์ขยายการรับผิดชอบใหม่อีก 5 คน คือ อังกฤษ 4 คน ชาวจีน 1 คน

สำหรับรัฐอื่น ๆ ที่เหลือ คือ ยะไอร์ ในตอนใต้ไม่ยอมเข้าร่วมในสหพันธ์แต่ไม่ยอมรับข้าหลวงที่ปรึกษาจนปี 1941 ถึงได้ยอมรับ ทั่วอีก 4 รัฐตอนเหนือ คือ ไทรบุรี ปะลิต กลันตัน และครังกาญ ซึ่งเป็นรัฐในอาชีวกราษฎร์ไทย ไทยที่ได้ทำสัญญา กับอังกฤษในปี 1909 และเปลี่ยนกับสิงคโปร์ในปัจจุบัน อังกฤษให้เป็นภาคไทย และอังกฤษให้ไทยยึดเงินมาสร้างทางรถไฟสาย

ได้ซึ่งทั้ง 4 รัฐ นี้ก็ไม่ยอมเข้าร่วมในสหพันธ์ แต่ยอมรับที่ปรึกษาประจำแต่ละรัฐ ดังนั้น อังกฤษก็ เรียก 4 รัฐนี้และชาวยิว เป็นนอสหพันธ์ (Unfederate Malay State)

นอกจากรัฐค่า ฯ ในมาเลเซีย แล้วอังกฤษยังดึงด้วยหัวหลวงที่ปรึกษาในบรูไนได้อีก ในปี 1906 เมื่อจากปี 1841 อังกฤษ โดย Sir James Brooke ได้ไปมีสัมพันธ์ในคริอันติกับสุลต่านบรูไน ในบอร์เนียวเหนือ และดึงสถานะในการถ้าของอังกฤษที่นี่ จึงทำให้อังกฤษเข้าไปมีผลประizoษน์ในบอร์เนียวเหนือ และมีการบริหารร่วมกับ Straits Settlement และรัฐมาเลเซีย อีก ฯ

ในระยะสุดท้าย โอลด์ครัชที่ 1 มาเลเซียความสำคัญทางด้านเศรษฐกิจ และการทหารกับ อังกฤษมาก กิจการค้าขาย พาณิชย์ และสถานที่ตั้งซึ่งเป็นศูนย์กลางการค้าสัมภาระที่คิด ดังนั้นหลังสุดท้าย โอลด์ครัชที่ 2 อังกฤษจึงได้ให้ความสนใจอย่างจริงจังในการพัฒนาเศรษฐกิจที่คิด ดังนั้นหลังสุดท้าย โอลด์ครัชที่ 2 อังกฤษจึงได้ให้ความสนใจอย่างจริงจังในการพัฒนาเศรษฐกิจของมาเลเซีย สร้างถนนหนทาง และทางรถไฟ เชื่อมโยงกันทุกรัฐ นำคนเชิงและคนอินเดีย เข้าทำงานในเหมืองแร่ และสร้าง ทางซึ่งบรรดาคนเชิงเหล่านี้ แม้กู้หนาของนาเลอี้จะห้ามเป็นเจ้าของที่ดิน เพื่อระกัดระวังว่าจะมาเปลี่ยนอาชีพการปลูกข้าวของคนพื้นเมือง แต่พวกคนเชิงก่อการรุกรานเก็บหอนรอนรับจากค่าจ้างแรงงาน มาขยายการลงทุนในมาเลเซีย เป็นเจ้าของกิจการค่า ฯ เก็บ เหมืองแร่ ขายของ ให้กู้เชิง และเป็นตัวกลาง รับซื้อสินค้า ทำให้คนเชิงกุณเศรษฐกิจของมาเลเซียมากขึ้นตามลำดับ

การที่อังกฤษเข้ามายุ่งก่อเรื่องมาเลเซีย และเข้ามายุ่งก่อเรื่องมาเลเซียให้กับมาเลเซีย เช่น การทำเหมืองแร่ การขุดการ การทำต่าง ฯ ตลอดจน โรงงานอุตสาหกรรม ทำให้พวกอินเดียและเชิงเข้ามาทำงานเป็นจำนวนมาก แต่พวกคนเชิงก่อการค่า ฯ ต่ำคนมาเลเซีย นั้นเป็นคนรักในที่ดินที่ตนทำามาก ไม่ชอบกละทึ่งที่ดินของคนและอาชีพทำานาไปทำาเหมืองแร่ ค้าขาย หรืออื่น ฯ และพอไปกับระบบการปกครองของอังกฤษที่ไม่เข้าไปสูง ศาสนาและชนบท ประเพณีของชาวมาเลเซีย นอกจากนั้น อังกฤษยังได้นำเอกสารบันชาราชการพลเรือนเข้ามาใช้ในมาเลเซีย และเปิดโอกาสให้ชาวมาเลเซียที่ได้มีการศึกษาแบบตะวันตกเข้ารับราชการในหน่วยงานต่าง ฯ ของรัฐ เพื่อจะสนับสนุนการดำเนินการในราชอาณาจักร ไม่ใช้ราชการเป็นคนอังกฤษและ คนมาเลเซีย ต่ำคนเศรษฐกิจคงอยู่ในมือของคนอังกฤษและคนเชิง

การปักครองของอังกฤษในพม่า

ทันทีที่อัจฉริยภาพนำเข้าเป็นมาตรฐานนึงของอินเดีย พากพน่าตอนบนได้ทำการต่อต้านอัจฉริย การต่อต้านนี้ขยับด้วยออกไปดึงบริเวณคุ่มแม่น้ำอิรรคา มีพากพระภิกขุได้เข้าร่วมในการต่อต้านอัจฉริยด้วย ส่วนพากจะเหวี่ง และชนหมู่น้อยได้ให้ความร่วมมือกับอัจฉริย เพราะหวังว่าอัจฉริยจะช่วยตนให้พ้นจาก การปักธงของพม่า อัจฉริยได้ทำการปราบปรามการกบฏได้อย่างรวดเร็ว และได้ทำการปักธงทั้งในตอนบนและตอนล่างโดยตรง ส่วนชนกลุ่มน้อย อัจฉริยปักธงทางอ้อม โดยปล่อยให้ผู้นำของชนหมู่น้อยทำการปักธงกันต่อไป อย่างภายใต้การอัวรักษางของอัจฉริยและ การคุ้มครองเข้าหากลางอัจฉริย ทำให้กบพม่ามีความรู้สึกว่าอัจฉริยอุตสาหะหนึ่งคนมากที่ตั้งฐานชาติประเทศอย่างเข้าหากลางอัจฉริย ไม่มีพระมหาภัยตัวร้าย ปักธง ส่วนชนหมู่น้อยซึ่งเกยอยู่ได้ขนาดพามานานกัน ได้รับการปฏิบัติจากอัจฉริยดีกว่า อัจฉริยไม่เคยสนใจที่จะรวมชนหมู่น้อยกับพม่าเข้าด้วยกัน ทำให้เป็นปัญหา เมื่อหน้าได้เอกสารแล้วพม่าก็อ้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภัยในประเทศไม่ได้

การปักครองของอังกฤษในระยะ 1886 - 1937 อังกฤษได้ปักครองพม่าทำกับเป็นดินแดนหนึ่งของอินเดีย โดยนำระบบการบริหารราชการของอังกฤษที่อินเดียนำใช้กับพม่า โดยการยกเลิกระบบราชการสำนักและสถาบันคือของพม่า ตั้งแต่เลิกสำนักงานของพวกขุนนาง จ้าวราชการซึ่งสูงของพม่า โดยจัดระเบียบราชการ ระบบการค้า สำรวจและการเก็บภาษีตามแบบอังกฤษ ส่วนในระดับหมู่บ้านได้ยกเลิกระบบการปักครองในหมู่บ้านแบบเก่า ซึ่งคิดเป็นชนชั้นสูงในหมู่บ้านเป็นที่ยังเป็นการแต่งตั้งหัวหน้าหมู่บ้านแบบหมุนเวียนกันไป รับผิดชอบโดยตรงต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อให้มีการเก็บภาษีแบบเดียวกัน และปฏิบัติตามคำสั่งของอังกฤษ ให้เป็นระเบียบเดียวกันหมด การดำเนินการแบบนี้ของอังกฤษ เป็นการเพิ่มอำนาจของรัฐบาลในระดับท้องถิ่น ซึ่งเป็นการทำลายระบบสังคมแบบเก่า และความสัมพันธ์แบบชนบท ที่อิงกีความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับผู้ปกครองที่มาจากหมู่บ้านอื่น ๆ เพราะระบบหมุนเวียนดำเนินการแห่งของอังกฤษ นักจากกันนี้ อังกฤษอังไน์สัน ใจดีอ้วพันธุ์รวมประเพณีและสังคมของชาวยะม่า ซึ่งมีความเกี่ยวข้องระหว่างสถาบันศาสนาและสถาบันกฎหมายเช่นเดียวกับชีวิตรัตน์ของพระ เมื่อสถาบันกฎหมายเช่นเดียวกับชีวิตรัตน์ พระราชนัดลักษณ์ พระเจ้าอังกฤษยกเลิก สถาบันศาสนาเช่นเดียวกับชีวิตรัตน์ ไม่เคยคิดที่จะแต่งตั้งให้รัฐบาลเป็นหัวหน้าทางศาสนา เพื่อก่อข้อคุกพากษ์ เช่น ในสังกัดอังกฤษซึ่งพากษาเรือรักษาประเพณี และ

วัฒนธรรมเดิม โดยเดิมพระองค์ที่มีความสามารถขึ้นมาเป็นหัวหน้าทางศาสนา พวกพระพม่ามีการเข้าร่วมกับพวากบดุ หรือเดินบนปูร์วะอังกฤษได้ โดยไม่หัวเราะกับอันตรายของหัวหน้าทางศาสนา ขณะที่ทุกๆ ศาสนาในพม่าเสื่อมลง โรงเรียนที่อยู่ตามวัดต่าง ก็หล่อเหลื่อมลงไปด้วย อังกฤษมาจัดการศึกษาแบบตะวันตกขึ้นในพม่า ในไม่ช้าพวากบดุถูกแทนชาวพม่าก็เดิกสนใจที่จะเรียนภาษาพม่า หันมาเรียนภาษาอังกฤษ ศูนย์ภาษาอังกฤษ ตามแบบชาวตะวันตกทางด้านวัฒนธรรม เพื่อที่จะได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และเข้ารับราชการกับอังกฤษ

หลังจากปี ค.ศ. 1894 อังกฤษได้นำระบบเทคโนโลยีมาใช้ด้านเมืองใหญ่ ๆ ในพม่าตอนล่าง แต่ได้ติดในร่างกุ้งเท่านั้น ในเมืองอื่น ๆ ประชาชนไม่ให้การสนับสนุน และให้ความร่วมมือโดยประชาชนเห็นว่า การใช้ระบบเทคโนโลยีเป็นวิธีการที่อังกฤษกระดับการเก็บภาษีให้สูงขึ้น ต่ำสุดที่ต้องอันอังกฤษ ได้จัดตั้งขึ้นในปี 1884 ค่อนข้างจะประสบผลสำเร็จด้วยตัวเอง อย่างไรก็ตาม อังกฤษได้ปิดโอกาสให้ชาวพม่ามีโอกาสเข้ารับราชการได้ในระดับต่ำ โดยที่ต้องมีการศึกษาแบบตะวันตก ทำให้เกิดชนชั้นกลางของสังคมขึ้นมา ในปี ค.ศ. 1897 มีการตั้งโรงเรียนไอลส์กูลสอนภาษาอังกฤษ และพื้นเมืองขึ้นในระยะแรกในปี 1911 ก็ส่งเสริมให้มีการตั้งโรงเรียนเอกชนของพวากบดุสอนศาสนา และตั้งมหาวิทยาลัยร่างกุ้งขึ้นในปี 1921 ซึ่งนักศึกษาของมหาวิทยาลัยนี้ ได้มีบทบาทในการต่อต้านระบบการปกครองของอังกฤษในเวลาต่อมา

ในระยะปี ค.ศ. 1897 อังกฤษได้พยายามปรับเปลี่ยนการบริหารในประเทศพม่าใหม่ โดย เดือนเดือนซึ่งหัวหลวงอังกฤษในพม่าให้ใหญ่ขึ้น เป็นเดือนซึ่งผู้ว่าราชการ ตั้งศาสนิธิบัญญัติเป็นที่ปรึกษาช่วยเหลือในการบริหารราชการ ต่อมาในปี ค.ศ. 1919 ได้ปรับเปลี่ยนศาสนิธิบัญญัติ โดยเพิ่มจำนวนจาก 9 คน เป็น 15 คน ณ นี้มีการปฏิรูปการปกครองของอินเดีย ตามกฎหมายปฏิรูป Morley - Minto และมีผลนาถึงพม่าที่เป็นพญาอุทุมงของอินเดียด้วย ในปี ค.ศ. 1917 อังกฤษ ประกาศจะให้อินเดียมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น ชาวพม่าคิดว่าตนเองจะได้มีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้นด้วย แต่อังกฤษปฏิเสธ ทำให้พม่าคิดหวัง และรวมกลุ่มกัน ต่อต้านอังกฤษ ตลอดจนก่อการอุทุกข์บุญบ่ช ๆ ทำให้อังกฤษทบทวนนโยบายเกี่ยวกับพม่าใหม่ โดยนำระบบการปกครองที่เรียกว่าระบบ Dyarchy เข้ามาใช้ ระบบนี้คือระบบที่มีรัฐบาล 2 ระดับ ระดับหนึ่งเป็นรัฐบาลเมืองแม่ รับผิดชอบในเรื่องสำคัญ ๆ คือ เรื่องการป้องกันประเทศ, ความสัมพันธ์กับต่างประเทศ, การปกครองชนหมู่บ้าน แต่การคุณภาพ ส่วนอีกระดับหนึ่งเป็นรัฐบาลของคนพื้นเมือง รับผิดชอบเรื่องการศึกษา, สาธารณสุข, และป่าไม้ ในสังกัดคณะกรรมการปกครองนี้ แม้

ชาวพม่าจะมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมากขึ้น แต่ก็ยังคงไม่พอใจ ที่พม่าอ้างเป็นชาติหนึ่ง ของอินเดีย และรัฐมนตรีฝ่ายบริหารชาวพม่า ไม่มีสิทธิที่จะควบคุมเรื่องสำคัญ ชาวพม่าในระยะนี้ แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่ต้องการแยกจากอินเดีย เหตุ因为การรวมอยู่กับอินเดียนั้น ทำให้ ชาวพม่าเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ชาวอินเดียที่อพยพเข้ามาเมืองอาชีพชาวพม่า ถูกเฝรengo กิจของพม่าตื้น ไปหมด ส่วนพวกที่ไม่ต้องการแยกจากอินเดีย เพราะกลัวว่าพม่าจะได้อิกราชล่าช้า

ในระยะหลังครั้งโภคกรรช์ที่ 1 เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้ราคาน้ำดื่มตกต่ำ ถนน พื้นดินร้อนและว่างงาน ทำให้เกิดคนดูในพม่าเพื่อนล่าง และความเคืองในหัวของพวากชนิดนี้ หัง นันซังกฤษจะปรับปรุงระบบการปกครองแบบ Dyarchy ให้พม่ามีรัฐธรรมนูญของตนเอง และมีรัฐ บาลที่แยกจากอินเดีย โดยชื่นตรงกับรัฐบาลภาษาอังกฤษที่ถอนตอนในปี ก.ศ. 1937 รัฐบาลนี้ผู้สำเร็จ ราชการอังกฤษจะรับผิดชอบเรื่องการป้องกันประเทศ การต่างประเทศ

การปกครองของฝรั่งเศสในอินโดจีน

ฝรั่งเศสได้เข้าปกครองโคลินช์ในน่า หรือเวียดนามต้องการทำสนธิสัญญาใช้สันกับฝรั่งเศส และสัญญาเดินแดนในโคลินช์ในน่าให้กับฝรั่งเศสไป การปกครองในระยะแรก ฝรั่งเศสให้บุนนาค เวียดนามอยู่ภายใต้การควบคุมของฝรั่งเศส ต่อมาบุนนาคที่ทำการปกครองอยู่ไม่พอใจที่อยู่ได้ การปกครองของฝรั่งเศส จึงถอนหนี้ไปทำการต่อส้านฝรั่งเศสและฝรั่งเศสก์สามารถปราบได้อย่าง ร้ายกาจ ต่อจากนั้นมาฝรั่งเศสได้ทำการปกครองโคลินช์ในน่าโดยตรง หลังจากที่ฝรั่งเศสได้อันนั้น ดังเดิม และก้มพูชาแล้ว ฝรั่งเศสใช้การปกครองทางอ้อม ปล่อยให้ผู้ปกครองเดินทำการปกครอง ต่อไปภายใต้การควบคุมของข้าหลวงของฝรั่งเศส และเขียนอยู่กับกระบรรณาณานิคมของฝรั่งเศส ฝรั่งเศสได้นำนโยบายผสมกลมกลืน (Assimilation) มาใช้ในการปกครองในระยะปี ก.ศ. 1879 - 1902 โดยไม่คำนึงถึงว่าถึกจะการปกครองและวัฒนธรรมตั้งเดิมของอาณาจักรเป็นอย่างไร พยายามหดตอนวัฒนธรรมและการปกครองอาณาจักรให้เป็นแบบฝรั่งเศส แต่ไม่เคยได้ผลเท่าไ นัก

ในการจัดการปกครองของฝรั่งเศส ชาวพื้นเมืองมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองน้อย มากฝรั่งเศสได้ทำการปกครองตั้งแต่ระดับนิตยาลงถึงระดับหมู่บ้าน โดยแต่ตั้งเจ้าหน้าที่ของ ฝรั่งเศสเข้าไปทำการปกครอง จะเปิดโอกาสให้คนพื้นเมืองเข้าทำงานได้ในระดับต่ำ ได้รับเงิน เดือนน้อยกว่าชาวฝรั่งเศสที่ทำงานในระดับเดียวกัน นอกจากนั้นการมีส่วนร่วมในส่วนนิติบัญญัติ

ฝรั่งเศสก็ไม่เป็นไปได้โอกาสให้กับคนที่นี่เมือง จะมีโภชิน ไข่น่าเพื่อแก้วนี้เดียวเท่านั้นที่ส่งถูกแทนไปร่วมประชุมสภานิติบัญญัติในฝรั่งเศสได้ และถูกแทนที่ต้องมีคุณสมบัติตามที่ฝรั่งเศสกำหนดคือต้องโอนสัญชาติเป็นชาวฝรั่งเศส การที่จะโอนสัญชาติได้ก็คือเมื่อศูนย์ภาษาฝรั่งเศสได้ หรือรับราชการการกับฝรั่งเศสอย่างน้อย 10 ปี หรือทำความดีความชอบเป็นพิเศษ ดังนั้นถูกแทนที่ถูกส่งไปประชุมก็มาจากชนกลุ่มน้อยท่านนี้

ในด้านการศึกษา ให้ใช้การพิจารณาพิพากษาคดีตามแบบฝรั่งเศสทุกอย่าง โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายเดียวกัน แต่ภาษาเดียวกัน มีการออกกฎหมายที่เข้าข้างชาวฝรั่งเศส โดยการพิจารณาคดีผู้พิพากษาฝรั่งเศส พึงขึ้นความจากผู้แปลภาษาเดียวกันเป็นฝรั่งเศส จึงมีการคบกันมาก ฐานะของชาวเดียวกันในทางกฎหมายก็ไม่ตัดเทียมชาวฝรั่งเศส

ทางด้านการศึกษา ฝรั่งเศสได้เปลี่ยนระบบการศึกษาเดิมที่ใช้ของเวียดนามมาเป็นการศึกษาแบบตะวันตก โดยเป็นโรงเรียนในเวียดนาม สอนการศึกษาแบบตะวันตก แตะเท lokale การสอนวัฒธรรมของฝรั่งเศสในโรงเรียนด้วย ฝรั่งเศสได้นำอาชญากรรมดินนา米ี้กับภาษาเวียดนาม เรื่องกว่า Quoc ngu ตลอดจนนำออกหลักศาสนาของคณะมิชชันนารีเข้ามาใช้ในเวียดนาม ฝรั่งเศส ได้ดึงมหาวิทยาลัยสอนอยู่ขึ้นมาเพื่อให้นักศึกษาเวียดนามได้ศึกษาต่อภายในประเทศ¹ ซึ่งนักศึกษาเวียดนามเวลาหนึ่งเดือนไปศึกษาที่ญี่ปุ่น

ทางด้านเศรษฐกิจ นอกจากการสร้างโรงเรียนแบบตะวันตกในเวียดนามแล้ว ฝรั่งเศสยังได้สร้างทางรถไฟระหว่างสถานียกับไซ่ร่อง่อน แตะตอนออกกับคุณมิง ถนนหนทางและทางสายไฟฟ้าในเวียดนาม ก้าว และ กัมพูชา ฝรั่งเศสได้พัฒนา ปลูกช้า แตะการซื้อประทานในตุ่นแม่น้ำโขง ส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรม ที่การท่าเหมืองอ่าวนหิน โรงงานทอผ้า กากฟ้า, ชา และยางพารา ผู้ที่เข้ามาลงทุนส่วนใหญ่เป็นชาวฝรั่งเศส ชาวตุ่นร่องอื่น ๆ และชาวจีน บริเวณที่นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนกันมาก คือ ตั้งเกียง และโภชิน ไข่น่า ส่วนความต่อเนื่องไม่ต่อเนื่องในการลงทุนเท่าไครนัก ดังนั้นผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ จึงไม่ได้ดีก่อถูกกับคนที่นี่เมือง แต่ดีก่อถูกในภาระของคนต่างชาติ แม้ฝรั่งเศสจะเป็นประเทศการให้กันที่นี่เมืองถูกจงทุนก็ตาม คนที่นี่เมืองไม่มีประสบการณ์ทางการลงทุน และอุตสาหกรรม จึงไม่สามารถแบ่งขันกับนักลงทุนต่างชาติได้

¹ Quale, P. 408

การพัฒนาเศรษฐกิจของฝรั่งเศสทำให้รัฐบาลฝรั่งเศสมีรายได้เพิ่มขึ้น แต่ชาวเวียดนามกับมีฐานะทาง济กว่าเดิม เมื่อจากมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจเฉพาะด้านเมืองใหญ่ ๆ ส่วนด้านชนบทรัฐบาลไม่ค่าเนื่องดึงชาวนา ซึ่งคงเป็นเกษตรกรที่มีฐานะยากจน แม้จะมีผลผลิตเพิ่มขึ้น เพราเพวากนักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุน แต่ที่คิดส่วนใหญ่ก็ตกเป็นของนายทุนชาวฝรั่งเศสและพวกราษฎรุ่นที่สองที่ติดอยู่ในภาวะนี้สูงรุ่ง แต่ต้องสูญเสียที่คิดไปให้กับนายทุนเงินถูกในที่สุด ปัญหาของชาวนาแบบนี้ไม่มีเฉพาะในเวียดนามแต่เป็นอยู่ทั่ว ๆ ไป ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากปัญหาการที่ชาวนาต้องตกเป็นหนี้สินพวกราษฎรุ่นแรก ซึ่งมีปัญหาอื่น ๆ อีก ก็ การที่รัฐบาลฝรั่งเศสยกขาดสินค้าต่าง ๆ ให้เฉพาะสินค้าที่สำคัญสำหรับการค้าร่วมชีวิตอย่างประชาชนที่อ กลิอ ประชาชนต้องหานากลิอไปสังหารรัฐบาล แต่ด้วยซื้อเกิดอามาใช้ในราคายัง

ทางด้านสังคม การที่ฝรั่งเศสเข้าไปจัดการเกี่ยวกับผลกระทบของรายได้ในแต่ละหมู่บ้าน ได้ทำลายสภาพสังคมดั้งเดิมของชาวเวียดนาม ชาวนาไม่สามารถที่จะช่วยเหลือกันแรงงานระหว่างกันได้อีกต่อไป เช่น การลงแขกเกี่ยวกับชาว เป็นด้าน และพวกราษฎร์ไม่สามารถขอร้องต่อหัวหน้าหมู่บ้านได้ เพราะเขาราชการฝรั่งเศสได้เข้ามายังบริหารงานแทนที่หัวหน้าหมู่บ้านชาวเวียดนามทั้งด้านการออกปิกัดและตัดสินคดี พวกรุ่นนี้ไม่มีตำแหน่งใด ๆ ในราชการ และไม่มีอำนาจใดๆ ที่จะช่วยเหลือชาวบ้านได้ แม้แต่ในระดับรัฐบาลกลางที่เวียดนาม ชาวนาของพวกรุ่นนี้ก็ถูกกดดันอย่างมากมาโดย นอกจากพวกรุ่นนี้บางคนที่อุทิศตัวรับใช้ฝรั่งเศส และซึ่งชุมกับฝรั่งเศสในการปกครองท่านนี้ที่ซึ่งคงมีอำนาจอยู่ และช่วยฝรั่งเศสต่อไปรายได้ของชาวนาไม่พอไปแต่ก็ไม่รู้จะไปอุทธรณ์เอกันผู้ใด ซึ่งก่อนหน้าที่ฝรั่งเศสจะเข้ามายังการปกครอง ด้านนี้ของชาวนาไม่ติด รายได้ก็มีสิทธิจะฟ้องร้องได้

ชาวนาได้ถูกอยู่ในสภาพผู้เข้าที่นาและถูกไว้ที่คิด เป็นผลมาจากการเอารัดเอาเปรียบของนายทุนในการให้กู้ยืมเงิน ชาวนาจะไม่รู้ก็ไม่ได้ เพราะเขานี้เป็นต้องขยายการเพาะปลูก เมื่อจากฝรั่งเศสกีบภัยสูง และส่งเข้าออกค่างประเทศทำให้ชาวนาขาดแคลน อัตราดอกเบี้ยที่ชาวนาเสียสูง ด้านท่านไม่ได้มอบเพรษสภาพดินฟื้นฟื้น ชาวนาที่จะหันด้วยความเป็นทักษะของเจ้าของเงินไปเทียบ ชาวนาบางคนต้องถูกที่คิดเข้าไปปรับห้างห้างในเมือง ห้างหุ้นส่วนอย่างท่าที่จะหางานทำได้ ซึ่งพวกราษฎรุ่นที่สองนี้ได้ถูกดูเป็นกรรมกร เป็นชนชั้นกรรมมารชิพ ซึ่งมีมากขึ้นทุกที่ในเวียดนาม และรู้

สืกบีบกันต่อการปักครองของฝรั่งเศษจนถึงเป็นกุ่นชาตินิยมที่รวมตัวกันต่อต้านฝรั่งเศษ ในสภานะชั้นนี้ ชนชั้นกลางชาวเวียดนามเป็นชนชั้นเดียวที่มีฐานะคิดว่าตนอื่น ๆ พากที่มีการศึกษาได้เข้ารับราชการกับฝรั่งเศษ และจากการจัดสรรที่ดินให้ในระบบที่ฝรั่งเศษได้ขึ้นมาในเวียดนาม พวกชนชั้นกลางที่มีที่ดินเหล่านี้ได้นำที่ดินให้ชาวนาเช่า ทำให้พวกนี้รู้รายชื่อนักทุกที่ จากการให้เช่าที่ดิน เก็บคอกเป็นเงินเดือนประจำ จนสามารถที่จะให้การศึกษาแก่ลูกหลานของคนตามแบบตะวันตก และการศึกษาขั้นสูงได้

ฝรั่งเศษได้ปฏิรูปสังคมในเวียดนาม โดยการนำระบบการศึกษาแบบฝรั่งเศษเข้ามาใช้ ทำให้เกิดชนชั้นปัญญาชนในเวียดนาม ซึ่งพวกนี้เองที่จะนำไปสู่การล้มระบบอาณาจักรของฝรั่งเศษ และการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างทางการเมืองในเวียดนาม นอกจากนั้นในศตวรรษที่ 20 ฝรั่งเศษได้นำนโยบาย "assimilation" เข้ามาใช้โดยต้องการให้ชาวเวียดนามได้เรียนรู้วัฒนธรรม และอารยธรรมของฝรั่งเศษอย่างด้าน เพื่อให้ชาวเวียดนามมีความเชื่อมั่นในฝรั่งเศษ เป็นการศึกษาถัดไปซึ่งข้อความแบบดั้งเดิม นาเป็นการศึกษาแบบตะวันตก เลิกการศึกษาแบบห้องจำและศึกษาแต่เดียว นาเป็นการศึกษาความรู้ต่าง ๆ และรู้จักคิด ทำให้พวกนี้ได้รับการศึกษาแบบใหม่ เกิดความกระตือรือดันที่จะแสดงออกและนำเสนอไปใช้ในการต่อต้านฝรั่งเศษในที่สุด

คำอ่านท้ายบท

1. เพราะเหตุใดสเปนจึงนำระบบการปักครองแบบตะวันตกเข้ามาใช้ในประเทศไทย
ฟลิปปินส์
2. ระบบเศรษฐกิจที่อยู่ด้านล่างมาไว้ในอินโดนีเซีย มีหลักการอย่างไร ระบบมีผลต่อประเทศอย่างไร
3. เพราะเหตุใดอังกฤษจึงสร้างสิทธิความเป็นเจ้าของประเทศไทยให้กับน้ำท่า
4. ลองเปรียบเทียบลักษณะการปักครองของอังกฤษในมาลายาและพม่า ว่าเหมือนกันหรือแตกต่างกันเพียงใด จงวิจารณ์
5. ลองอธิบายการปักครองของฝรั่งเศษในอินโดจีนมาให้เข้าใจ